

не иде камъ Москвѣ. «Щѣ запретѣ», имъ отговорилъ патриархъ-тъ, «кога-то видѣ Владислава въ Москвѣ покръстенъ, и Ляхы-ты — че излизать изъ Россіѣ; ако ли нѣ, то имъ заповѣдувамъ да вѣрвѣтъ, и разрѣшивамъ сякого отъ клятвѣ-тѣ, коѣ-то е далъ Кралевию.» Салтыковъ като въ полудѣ вдигнѣлъ ножъ вѣрху Св. Старецъ; нѣ той противупоставилъ на смѣлость-тѣ му крѣстно-то знаменіе, прѣдричаещъ въ сѣще-то вѣмѣ, че ще да ся искорени родъ-тъ на Метиславскій, коѣ-то подучилъ хора-та да избѣрѣтъ Владислава за царъ. Между това дружина-та отъ 25-тѣ градове ся приближявала вече камъ Москвѣ. Бояри-ти тогава излѣзли съ новы заплашванія прѣдъ Патрика, и го карали да смири вѣзстаніе-то. «Сичко ще ся смири.» отговорилъ пакъ Салтыкову, кога-то ты, измѣнникъ, исчезнешъ съ своѣ-тѣ Литвѣ; а азъ, дордѣ глѣдамъ въ царственныя нашъ градъ зло-то ви господаруваніе, и слушамя въ святы-ты ни храмовѣ латинскы-ты пѣсни, щѣ благославямъ сякого, да мре за Православнѣ-тѣ вѣрѣ.» Поляци-ти изгорили Москвѣ, и ся укрѣпили въ твѣрдины-ты ѣ; Гермогена уловили, и го затворили въ Чюдова монастырь, и тамъ го уморили отъ гладѣ. (Той ся помянѣлъ на 17-ый Яннуаріа).

Москва вече станѣла на пепелъ, и Сигизмундъ призвѣлъ Смоленскъ, а Денагардій — Новгородъ; и Россія сочеше вече за изгубенѣ невѣзвратно. Нѣ Тройца-та Лавра съ своѣ-тѣ пламеннѣ камъ отечество-то любовь, ѣ стоплила пакъ умѣртвѣлы-ты членове. Нейный гласъ незамѣлявано свѣквалъ вѣрны-ты Русскы сынове, за да ѣ бранять. — По тайно видѣніе очистителенъ постъ былъ наложенъ по сичкѣ-тѣ Русскѣ земѣ, и въ Нижний-Новгородъ, въ сѣрдце-то на гражданина Минина ся запалила искра отъ чисто самоотверженіе, та ся подпалили отъ неѣ и сѣрдца-та на сичкыя народъ. Келаръ-тъ на Сергіевскѣ-тѣ Лаврѣ, Авраамій, стоялъ неотлѣжно при войскѣ-тѣ на Пожарскаго, та работилъ при неѣ не по-малко отъ князя и Минина. Той е, коѣ-то съдѣйствувалъ за побѣдѣ-тѣ на Пожарскаго надъ Гетмана Хоткевича, като убѣдилъ казацы-ты, да ся намѣсятъ и тѣ въ боя. Послѣ и прѣзъ обсаджѣ-тѣ на твѣрдинѣ-тѣ (Кремль), кога-то казацы-ти ся скарали съ Нижегородцы-ты, та искали да ся разотидѣтъ, той имъ занесѣлъ въ табора заедно съ Архимандрита си и най-последныя монастырскы имотъ, та имъ го далъ, и имъ ся молилъ плачешкомъ, да не си оставять отечество-то тѣѣ. Тѣ ся трѣнѣли тогава отъ молбы-ты му, и останѣли та подкрѣпили Пожарскаго прѣзъ рѣшителныя сѣчѣ. Твѣрдина-та ся призвѣла тогава, и едногласно избра-